

Capítol 1. Mirades

Era l'hora del darrer refresc abans del capvespre, així que la terrassa del vell i centenari casino del poble estava plena, no hi quedava ni una taula lliure, ni una cadira, ni un forat. Els dos cambrers eren insuficients per a cobrir la demanda i, a més, un d'ells era inexpert, eventual, contractat per a l'estiu i la massiva assistència de forasters. Al pobre cambrer se li notava força. Suava, s'entrebancava, trencava algun got de tant en tant, s'equivocava en les comandes, portava les coses d'una taula a una altra. I la gent, la major part joves ociosos, no li facilitaven la vida. Més que ajudar-lo, li complicaven la vida tant com podien, el confonien, el feien dubtar.

L'Aurèlia, la Vanessa i la Lídia van observar com es reien d'ell un grupet de jovenets d'una taula pròxima.

—Imbècils —va remugar la primera.

—Ho són —va acceptar la segona—, però reconeix que el noi fa mèrits.

—T'has d'empassar molta merda per a tenir segons quines feines —va sospirar la tercera.

El cambrer inexpert es va allunyar i elles van donar l'espatlla al grup d'adolescents.

Durant uns segons no van parlar. La Vanessa va centrar l'atenció en el seu got, on només quedava un glop de llimonada. La Lídia ja havia liquidat el seu. L'Aurèlia va tornar a mirar-lo a ell.

Ell.

Alt, múscles rectes, cos ben marcat i dibuixat per les formes de la samarreta, braços musculosos però sense excés, tal vegada naturals, potser una mica de gimnàs, cabells negres, ulls marrons, nas recte, mentó poderós, llavis grans, mans perfectes.

Una intensa atracció visual.

—Saps qui és? —la va fer sortir del seu embadaliment la veu de la Lídia.

Es va sentir descoberta.

Transparent.

—No.

—És mono.

La Vanessa també va dirigir els seus ulls cap a ell.

—Psé —va fer un gest de dubte—, tot i que en té més de vint, segur.

Les seves dues amigues la van travessar amb sengles mirades de ràbia.

—Ni que tinguéssim encara catorze o quinze anys —va protestar la Lídia.

—Ja saps què vull dir —va mirar de contemporitzar la Vanessa.

—No, no ho sé —va voler deixar clar la Lídia.

—Mira, un de vint encara es fixa en una de disset, i més si és potent, com nosaltres.

—Jo el veig tendre, de vint-i-un —va dir la Lídia.

—Vint-i-un? Les ganes!

Van mirar l'Aurèlia.

—Tu què hi dius?

Ella va arronsar les espatlles fingint indiferència.

—Alguna idea deus tenir —la va burxar la Vanessa—. No pares de mirar-te'l.

—Vint-i-tres. I no l'estic mirant.

—No poc.

—Jo només sé —va insistir en el tema la Vanessa— que estem en el pantà de la indefinició: per a uns som encara cries de disset anys, i per a uns altres, velles de divuit.

—Sí, és la pitjor edat —va confirmar la Lídia.

—Fatal —va concloure la seva amiga.

L'Aurèlia va haver d'apartar els ulls de sobte, perquè el noi va fixar els seus en ella, i no de manera causal, com si fos el primer cop que la veia. En canvi, la Vanessa i la Lídia van mantenir els seus en ell, fermes i decidits, quasi desafiadors.

—T'està mirant a tu. —La Vanessa va donar un cop a la cadira de l'Aurèlia amb el peu.

—És mono, oi? —va voler deixar clar la Lídia—. M'agradaria veure'l dempeus, per a veure com té el culet.

—Tu i els teus culets!

—Cadascú té els seus fetitxes i els seus gustos.

—Ja no mira, aprofita. —Va tornar a donar-li un copet amb el peu a la cadira.

—No em mira a mi.

—Oh, sí!

Ni es van adonar que per darrere arribava algú.

El noi es va aturar sense dir-los res fins que els va deixar anar un crit:

—Ah!

Les tres van fer un salt.

—Vicent, idiota!

—Que burro que ets!

—De poc tiro la taula!

Es va quedar dret buscant una cadira lliure.

—De qui parleu? —va voler saber.

—Hem de parlar d'algú? —va dir la Lúdia.

—Quan tres noies xiuxiuegen i centren l'atenció en alguna cosa, sí. A veure... —Va intentar localitzar el focus d'atenció de les seves amigues i no va dubtar gaire—. És aquest, el de la samarreta de Coldplay i pinta de model?

—Tu li veus pinta de model? —Va obrir els ulls la Vanessa.

El Vicent va arronsar les espatlles.

—El vaig veure ahir. —Va passar de donar una resposta.

—On? —Va demanar la Lúdia.

—Mira-te-la, molt d'interès, no?

—És per ella. —Va assenyalar l'Aurèlia—. Li agrada.

—Escolta, ja n'hi ha prou —es va cansar l'al·ludida.

—Ui!, com estàs aquest estiu, tia! —es va ofendre la seva amiga.

—El vaig veure al súper. Estava comprant menjar —va explicar el Vicent—. I, per cert, que va carregar el carro.

—Deu estar amb alguna noia —va considerar la Lídia—. Un espècimen així no va solt per aquest món.

—Anava sol —va advertir el Vicent.

—L'estiu promet. —La Vanessa va tocar per tercera vegada la cadira de l'Aurèlia amb el peu.

Un segon noi va arribar fins on eren elles.

—Hola!

—Gabriell!, on t'havies ficat?

—Jo no sóc un estiuejant ociós com alguns. —Va mirar alternativament la Vanessa, la Lídia i el Vicent—. Jo visc aquí i tinc obligacions, entesos?

—Mira-te'l, el terratinent.

—Aquest és el meu avi. El meu pare té el capital suficient i jo menys de res. —Va fer lliscar una mirada a l'entorn per a tractar de localitzar alguna cadira lliure i en adonar-se que totes estaven ocupades va desistir—. Ens n'anem tots a casa de la Maria, veniu?

—Jo volia veure el partit —va dir el Vicent.

—Però si és pretemporada, home! Quin pal! I a més sempre perdeu!

—No siguis plom, va.

—El mires a casa de la Maria! Segur que s'hi apunta algun idiota més!

La lídia es va aixecar.

—Jo m'hi apunto.

La Vanessa i l'Aurèlia van intercanviar un gest còmplice, després van secundar la Lídia. En el moment de fer-ho, l'Aurèlia va dipositar per última vegada els seus ulls en el que acabava d'arribar, de reüll.

Es va posar vermella.

Perquè ell seguia ara atentament tots els seus moviments.

Bé, els de tothom.

Potser l'atenció se centrava en la Vanessa, molt més exuberant, o en la Lídia, que era un cromo.

Potser.

Li van donar l'esquena al noi i es van allunyar d'allí esquivant el cambrer inexpert, que es va creuar amb elles suant com una mar i amb una dotzena de gots en precari equilibri sobre la safata que sostenia fermament amb les dues mans.